

[Plå Gjellerup]

vi alle sammen har sporet opmærksomheden hen på de samme emner. Jeg kan også se på de fire forslag, som regeringen har fremsat – de seneste to i forgårs – at man bevæger sig i den retning, som Socialdemokratiet peger på.

Det, der er meget iøjnefaldende ved de undersøgelser, vi har set, er, at restancerne beløbsmæssigt for tre fjerdedeles vedkommende skyldes af selvstændigt erhvervsdrivende, som kun udgør en beskedent procentdel af befolkningen, nemlig kun ca. 8 pct.

Det har i debatten kunnet lyde, som om det var disse 8 pct., der var problemet, men det er det heldigvis langt fra. Det er kun en beskedent del af disse 8 pct., der giver problemer. Man har fra undersøgelserne, jeg har omtalt før, kunnet udtrække, at det er kun godt 1 pct. af den samlede befolkning, der skylder en meget stor del af restancerne, nemlig omkring tre fjerdedel.

Vi har også kunnet konstatere, at der er overordentlig mange inddrivere. Kommunerne inddriver, og staten inddriver. For statens vedkommende er der overordentlig mange myndigheder, som bruger kræfter og ressourcer på at foretage inddrivelsesarbejde, og det gør de så hver især efter meget forskellige regler. Der er 30-40 regelsæt i lovsform, og dertil hører en række bekendtgørelser og cirkulærer.

Jeg vil indledningsvis holde mig til regeringens fire forslag, som i virkeligheden er en lang række af argumenter for en samling af organisationen, sådan som Socialdemokratiet foreslår det, men man vælger kun at gå en bid af vejen, nemlig at samle de statslige fordringer, som ligger uden for skatte-, told- og afgiftsområdet. Det er også én lang argumentation for, at det ville være hensigtsmæssigt at samle alle de mange regelsæt i én lov, sådan at vi kunne få ens regler, men det, regeringen lægger op til, er næsten ens regler, fordelt i snesevis af love. Det lægges der ikke op til at ændre markant på.

Skatteministeren siger, at man for at lave en sådan lovgivning skulle ind i et nærmere udredningsarbejde. Ja, det er så sandelig også det, der menes med at lave et beslutningsforslag, og det troede jeg også at en regering gjorde, når man i rapport efter rapport fra regeringens egne ministerier får meddelelse om, at det ville være yderst hensigtsmæssigt at lave inddrivelsen over én læst i stedet for over de mange. Det har regeringen imidlertid ikke gjort, men man går nogle skridt ad vejen, og det er skridt, som vi for en stor dels vedkommende kan tilslutte os.

Om de enkelte forslag kan jeg sige om trafikministerens forslag vedrørende hyrevognsbetjening, at jeg synes, det er godt, at vi allerede får et lovforslag, for så er en bitte del af et af de socialdemokratiske beslutningsforslag ikke nødvendig. Nu har vi med regeringens forslag klaret en bid af det. Jeg synes, der er nogle gode vinkler i forslaget, der tages nogle rigtige hensyn. Det forslag vil vi uden nogen øvrige bemærkninger kunne tilslutte os og hurtigt gøre færdigt.

Det samme gælder sundhedsministerens lovforslag nr. L 182, som også fører til en større ensartethed. Det vil måske ikke løse så mange problemer som trafikministerens forslag, men det skaber en ensartethed, og det er rigtigt, således som det også bemærkes i forslaget.

I finansministerens lovforslag nr. L 172 samler man disse mange inddrivelsesinstanser i staten uden for told-, afgifts- og skatteområdet. Den store visdom i at samle det i Hypotekbankens regi kan jeg ikke umiddelbart se, men det kan vi forhåbentlig få yderligere belyst. Umiddelbart forekommer det ikke helt nærliggende at opbygge en organisation, som efter vores mening skal indeholde langt flere opgaver i fremtiden, i Hypotekbanken. Selv om det selvfølgelig er rigtigt, at Hypotekbanken har en inddrivelsesopgave i dag, er det en forholdsvis enkel inddrivelsesopgave.

Men der er et element i finansministerens forslag, som jeg må stille mig ganske uforstående over for, og det er, at man regner med, at man kan gennemføre en endog større besparelse, nemlig 50 årsværk, på at lave denne samling. Det skyldes altså en forvirring i begreberne.

For det første er der i selve lovforslaget en bemærkning om, hvor mange fordringer der er tale om her. Det er forkert; det er det samlede antal fordringer, man nævner, og det er langt de færreste af dem, der er omfattet af dette lovforslag.

Men derudover er en række af de fordringer, der er tale om, fordringer, der i dag nærmest ikke inddrives, med det resultat at der jo altså ikke kan spares noget personale ved at lade dem inddrive andre steder. Tværtimod, det må koste personale, men til gengæld give en mere tilfredsstillende udvikling i restancer på de områder, der er tale om. Men man kan jo ikke forestille sig, at denne regering kan finde på at lave én fornuftig ting, uden at det skal ledsages af en